

До війни він вальси грав дівчатам,
На селі був перший гармоніст.
І коли вернувся в сорок п'ятім,
То й гармошку у село привіз.

А село журилося й співало,
Плакало й сміялося село.
І чужа гармошка в клубі грала,
Бо Ілька у клубі не було.

Він сидів, схилившись на долоні,
Згадував, і думав, і мовчав.
Від ріки, з долини, з Оболоні
Віяв вітер духом верб і трав.

А між верб, ледь видима здаля,
Провисала над водою кладка,
Скільки раз чекав на ній Ілля
Своє щастя, своє горе — Настку.

Ех!.. Сльоза сповзає на щоку,
І образа серце пропікає:
Через кладку — хата, де гойдає
Його Настя не його дочку.

Він мовчить, сидить біля вікна,
Самокрутку крутить довго й важко.
«Що ж, топтала долі нам війна,
Та в дитини мусить бути батько».

І всте Ілько, гармонь бере,
Стежкою спускається на кладку

І зникає, тане між дерев,
Тільки чути з-за ріки трирядку.
